

PETITA ODA A UNA PÀTRIA PETITA

Perdudes molleses
d'esperit horitzontal i caute.
Devallen ones hertzianes
del capdamunt del cel,
heterogènia gespa,
invisible,
gromullada de tons
sense límit.
Cauen lentament
hores massisses,
s'apunyala el temps
tranquil.lament
en crims odiosos
ferotges,
damnats
per la terra i el cel.
Esvertes cariàtides
de somnis passats;
són com les arpes
teòriques, rocoses
d'un nou partenon;
s'endormisca el temps,
s'ingràuvida,
es sublima
químicament,
en hores perdudes
plenes de garlandes
d'escuma, brollant
de deus inefables
però maldestres.
Carreus que el vent
dels segles
se n'enduu
cadenciosament
a miques.
Corbs que vomiten
entranyes de nàusea,
grinyols espantosos
de ressaques inútils.
Tranquils i mordaços

preludis del son,
fal anx apretada
de crancs punxeguts
i coriacis
que bequetejen
en orgasmes sanguinis.
Pòstumes ofrenes
de déus impossibles
fugissers,
adventissos,
que ni a al·legòrics
arriben.
Canto amb la veu enronquida,
molt feble,
de tant pledejar
amb mots cantelluts
i rèprobes.
La terra es va fondre
en un mai més
per a sempre errabund.
I la pàtria és orba
i muda
i canten les aloses
fredes
al vent d'unes alba des
somortes
i plenes de por.
Oh, terra tan trista
que es diria
de debò
despullada i deserta
àdhuc de cors,
ara silenciosos,
petrificats,
fossilitzats
en ominosos
silencis perpetus.

M. Crusafont Pairó

